GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Nacionalitats de codi de barres.

Opinió | 23/01/2009 | 12:41

I això inclou òbviament els pilars de la llengua i la cultura pròpies del lloc.

El nacionalisme espanyol ha tendit, des de sempre, a apropiar-se els èxits dels que tenim la seva ciutadania al carnet d'identitat, encara que des del cor pertanyem a una altra nació que no és exactament Espanya. Als patrioteristes -que al damunt criminalitzen el nacionalisme dels altres i exerceixen abrandadament el seu- els va molt bé aquesta ambigüitat per sumar èxits a la nació espanyola i restar-ne a la catalana, la gallega o la basca. A més, actuant així, fa la impressió que l'espanyolitat és un grau especial, superior, per descomptat, a la catalanitat, el galleguisme o el basquisme.

Aquests rampells patriòtics-espanyolistes, que gairebé cada dia apareixen als mitjans de comunicació, -sobretot als públics estatals, que són els que més cura haurien de tenir de no ferir sensibilitats, perquè els paguem tots- són manifestacions clares de l'ambigüitat permanent en què vivim els qui tenim el sentiment de pertinença prioritària a una comunitat nacional diferent de l'espanyola, malgrat haver d'acceptar que som part del seu estat. Som molts, milions, els ciutadans de les terres de parla catalana que ens definim per la nostra catalanitat, i no pas per la nostra pertinença jurídica a l'estat espanyol. I si això ho expliquem amb un raonament de la filosofia escolàstica –que, de vegades, resulta molt aclaridora– direm que, per a aquests milions de ciutadans, la catalanitat és essencial, i que el fet de pertànyer a l'estat espanyol és un fet no substancial, que ens ve donat per afegitó i sense demanar-ho.

En el camp de l'esport generalment es produeixen aquests rampells d'"orgullo patrio", que es presten a consideracions saludables en terres on les dificultats per mantenir dempeus la seva identitat són una constant. Alguns esportistes triomfadors de les nostres terres es veuen arrossegats a manifestar aquest "orgullo" i a adoptar, de grat o per força, una identitat col·lectiva que potser no consideren ben bé la seva, encara que no ho manifestin obertament per por de ser repressaliats d'alguna manera, sobretot econòmica. De fet tampoc no hi ha raons per escandalitzar-se massa per aquest fenomen, perquè el cert és que des de 1714 ha passat de manera ininterrompuda.

Vivim, i seguirem vivint –fins quan, no ho sap ningú– a territoris que es troben en lluita permanent -sobretot culturalment i lingüística-, per poder mantenir la seva identitat en un àmbit estatal que li és advers. Vivim en un país que, d'altra banda, està maldant per encomanar el sentiment de la seva identitat específica a persones i col·lectius de nouvinguts, que de moment no la coneixen, i que encara no poden participar dels atractius i avantatges que presenta, perquè n'hi ha una altra que l'eclipsa fortament. Perquè sabem que el que construeix un país, el que li dóna solidesa, és que el sentiment d'identitat col·lectiva sigui compartit per la gran majoria del seus ciutadans. I això inclou òbviament els pilars de la llengua i la cultura pròpies del lloc.

I sí que és cert, i en som conscients, que el món es globalitza, però, com deia el periodista Indro Montanelli, que precisament no era gens sospitós de ser cap terrorista, ni de tan sols ser esquerranós, sinó tot el contrari, hi volem ser, i tant! però no pas com uns apàtrides, sinó amb la nostra pròpia identitat, la nostra però, la nostra. La que lliurement decidim de tenir, i no pas la que especifica el carnet d'identitat que ens han col·locat al sarró, tan si com no, com si fos una etiqueta amb un codi de barres que ens diu qui i què som.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/10922-nacionalitats-de-codi-de-barres.htm